

Dziennik Urzędowy

Unii Europejskiej

L 405

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 49

30 grudnia 2006

Spis treści

I Akty, których publikacja jest obowiązkowa

- ★ Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniające postanowienia Konwencji z Schengen 1
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1932/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu 19
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1933/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. cofające czasowo dostęp do ogólnych preferencji taryfowych Republice Białorusi 29
- ★ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. ustanawiające instrument finansowania współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie 35

II Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa

.

Akty przyjęte na mocy Tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej

- ★ Wspólne działanie Rady 2006/998/WPZiB z dnia 21 grudnia 2006 r. zmieniające wspólne działanie 2001/555/WPZiB w sprawie ustanowienia Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej .. 51

I

(Akty, których publikacja jest obowiązkowa)

Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady**z dnia 20 grudnia 2006 r.**

**ustanawiające przepisy dotyczące małego ruchu granicznego
na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich
i zmieniające postanowienia Konwencji z Schengen**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 62 ust. 2 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu¹,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Potrzeba ustanowienia przepisów dotyczących małego ruchu granicznego w celu skonsolidowania ram prawnych Wspólnoty w zakresie granic zewnętrznych została podkreślona w komunikacie Komisji zatytułowanym „W kierunku zintegrowanego zarządzania zewnętrznymi granicami państw członkowskich Unii Europejskiej”. Potrzeba ta została następnie potwierdzona przez Radę w dniu 13 czerwca 2002 r. wraz z przyjęciem „Planu zarządzania zewnętrznymi granicami państw członkowskich Unii

¹ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 5 października 2006 r.

Europejskiej”, który został z kolei zatwierdzony przez Radę Europejską w Sewilli w dniach 21 i 22 czerwca 2002 r.

- (2) W interesie rozszerzonej Wspólnoty leży zapewnienie, aby granice z państwami sąsiadującymi nie stanowiły barier dla handlu, wymiany społecznej i kulturalnej czy współpracy regionalnej. W tym celu powinien zostać opracowany skuteczny system dla potrzeb małego ruchu granicznego.
- (3) Zasady małego ruchu granicznego stanowią odstępstwo od ogólnych przepisów regulujących kontrolę graniczną osób przekraczających zewnętrzne granice państw członkowskich Unii Europejskiej, określonych w rozporządzeniu (WE) nr 562/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiającym wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen)¹.
- (4) Wspólnota powinna ustanowić kryteria i warunki, które mają zostać spełnione przy wprowadzaniu ułatwień dla mieszkańców strefy przygranicznej przy przekraczaniu zewnętrznej granicy lądowej w ramach zasad małego ruchu granicznego. Takie kryteria i warunki powinny zapewnić równowagę pomiędzy ułatwianiem przekraczania granicy mieszkańcom strefy przygranicznej działającym w dobrej wierze, mającym uzasadnione powody do częstego przekraczania zewnętrznej granicy lądowej, z jednej strony, a potrzebą zapobiegania nielegalnej imigracji oraz potencjalnym zagrożeniom dla bezpieczeństwa, jakie stanowi działalność przestępcza, z drugiej strony.
- (5) W celu uniknięcia nadużyć ogólną zasadą powinno być wydawanie zezwoleń na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego wyłącznie osobom legalnie zamieszkującym strefę przygraniczną przez co najmniej rok. Umowy dwustronne zawierane między państwami członkowskimi a sąsiadującymi państwami trzecimi mogą przewidywać dłuższy okres zamieszkania. W wyjątkowych i odpowiednio uzasadnionych przypadkach, dotyczących na przykład małoletnich, zmiany stanu cywilnego lub odziedziczenia gruntu, te umowy dwustronne mogą także przewidywać krótszy okres zamieszkania.
- (6) Zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego powinno być wydawane mieszkańcom strefy przygranicznej niezależnie od tego, czy podlegają oni

obowiązkowi wizowemu zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r. wymieniającym państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu². W rezultacie niniejsze rozporządzenie powinno być interpretowane w związku z rozporządzeniem Rady (WE) nr 1932/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 539/2001³ mającym na celu zwolnienie z obowiązku wizowego mieszkańców strefy przygranicznej, korzystających z zasad małego ruchu granicznego ustanowionych niniejszym rozporządzeniem. Z tego względu niniejsze rozporządzenie może wejść w życie tylko łącznie z tym rozporządzeniem zmieniającym.

- (7) Wspólnota powinna ustanowić szczególne kryteria i warunki wydawania zezwoleń na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego mieszkańcom strefy przygranicznej. Te kryteria i warunki powinny być zgodne z warunkami wjazdu obowiązującymi mieszkańców strefy przygranicznej przekraczających zewnętrzną granicę lądową w ramach zasad małego ruchu granicznego.
- (8) Ustanowienie przepisów dotyczących małego ruchu granicznego na poziomie Wspólnoty nie powinno wpływać na prawo do swobodnego przemieszczania się, z którego korzystają obywatele Unii oraz członkowie ich rodzin, ani też na odpowiadające mu prawo, z którego korzystają obywatele państw trzecich i członkowie ich rodzin na mocy umów pomiędzy Wspólnotą i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, oraz danymi państwami trzecimi, z drugiej strony. Jednakże w przypadku gdy przekraczanie granicy jest ułatwione w ramach zasad małego ruchu granicznego dla mieszkańców strefy przygranicznej i obejmuje mniej systematyczną kontrolę, przekraczanie granicy powinno, w naturalny sposób, być ułatwione dla każdej osoby korzystającej ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się, zamieszkującej w strefie przygranicznej.
- (9) W celu wdrożenia zasad małego ruchu granicznego, państwa członkowskie powinny mieć możliwość utrzymywania lub zawierania, w razie potrzeby, umów dwustronnych z

¹ Dz.U. L 105 z 13.4.2006, str. 1.

² Dz.U. L 81 z 21.3.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 851/2005 (Dz.U. L 141 z 4.6.2005, str. 3).

³ Patrz: str. ... niniejszego Dziennika Urzędowego.

sąsiadującymi państwami trzecimi, pod warunkiem że takie umowy są zgodne z przepisami ustanowionymi w niniejszym rozporządzeniu.

- (10) Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na ustalenia szczególne stosowane w odniesieniu do Ceuty i Melilli, o których mowa w Deklaracji Królestwa Hiszpanii w sprawie miast Ceuta i Melilla w Akcie końcowym do Umowy w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii do Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec i Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach podpisanej w Schengen w dniu 19 czerwca 1990 r.¹.
- (11) Państwa członkowskie powinny nakładać sankcje przewidziane prawem krajowym na mieszkańców strefy przygranicznej, którzy nadużywają zasad małego ruchu granicznego ustanowionych niniejszym rozporządzeniem.
- (12) Komisja powinna przedłożyć Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia. Do sprawozdania powinny być dołączone, w razie potrzeby, wnioski legislacyjne.
- (13) Niniejsze rozporządzenie nie narusza podstawowych praw i wolności oraz przestrzega zasad uznanych w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej.
- (14) W związku z tym, że cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie ustanowienie kryteriów i warunków dla ustanowienia zasad małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych, ma bezpośredni wpływ na dorobek Wspólnoty w zakresie granic zewnętrznych i dlatego też nie może on zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a z uwagi na skalę i skutki niniejszego rozporządzenia, może zostać osiągnięty w lepszy sposób na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne dla osiągnięcia tego celu.
- (15) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej oraz Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, Dania nie uczestniczy

w przyjmowaniu niniejszego rozporządzenia, nie jest ono dla niej wiążące i nie jest zobowiązana do jego stosowania. W związku z tym, że na mocy postanowień tytułu IV części trzeciej Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską niniejsze rozporządzenie oparte jest na dorobku Schengen, Dania podejmie, zgodnie z art. 5 tego protokołu, w terminie sześciu miesięcy od daty przyjęcia niniejszego rozporządzenia, decyzję o ewentualnym wdrożeniu niniejszego rozporządzenia do swojego prawa krajowego.

- (16) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen², objętych obszarem, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r.³ w sprawie niektórych warunków stosowania tej Umowy.
- (17) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy zgodnie z decyzją Rady 2000/365/WE z dnia 29 maja 2000 r. dotyczącą wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o zastosowanie wobec niego niektórych przepisów dorobku Schengen⁴. W związku z tym Zjednoczone Królestwo nie uczestniczy w jego przyjmowaniu, nie jest ono dla niego wiążące i nie jest zobowiązane do jego stosowania.
- (18) Niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen, w którym Irlandia nie uczestniczy, zgodnie z decyzją Rady 2002/192/WE z dnia 28 lutego 2002 r. dotyczącą wniosku Irlandii o zastosowanie wobec niej niektórych przepisów dorobku Schengen⁵. W związku z tym Irlandia nie uczestniczy w jego przyjmowaniu, nie jest ono dla niej wiążące i nie jest zobowiązana do jego stosowania.
- (19) W odniesieniu do Szwajcarii, niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy podpisanej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską oraz Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji

¹ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, str. 69.

² Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

³ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

⁴ Dz.U. L 131 z 1.6.2000, str. 43.

⁵ Dz.U. L 64 z 7.3.2004, str. 20.

Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, objętych obszarem, o którym mowa w art. 1 pkt A decyzji 1999/437/WE w związku z art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2004/849/WE¹ oraz art. 4 ust. 1 decyzji 2004/860/WE².

- (20) Artykuł 4 lit. b) i art. 9 lit. c) niniejszego rozporządzenia stanowią przepisy oparte na dorobku Schengen lub w inny sposób z nim związane w rozumieniu art. 3 ust. 2 Aktu przystąpienia z 2003 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

Przepisy ogólne

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia zasady małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach państw członkowskich oraz wprowadza w tym celu zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego.
2. Niniejsze rozporządzenie upoważnia państwa członkowskie do zawierania lub utrzymywania w mocy umów dwustronnych z sąsiadującymi państwami trzecimi w celu wdrożenia zasad małego ruchu granicznego ustanowionych niniejszym rozporządzeniem.

¹ Decyzja Rady 2004/849/WE z dnia 25 października 2004 r. w sprawie podpisania w imieniu Unii Europejskiej oraz tymczasowego stosowania niektórych przepisów Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia tego państwa we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 368 z 15.12.2004, str. 26).

² Decyzja Rady 2004/860/WE z dnia 25 października 2004 r. w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej oraz tymczasowego stosowania niektórych postanowień Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską i Konfederacją Szwajcarską dotyczącej włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen (Dz.U. L 370 z 17.12.2004, str. 78).

*Artykuł 2**Zakres*

Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na przepisy prawa wspólnotowego i krajowego, mające zastosowanie do obywateli państw trzecich, odnoszące się do:

- a) pobyków długoterminowych;
- b) dostępu do działalności gospodarczej i jej prowadzenia;
- c) spraw celnych i podatkowych.

*Artykuł 3**Definicje*

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „zewnętrzna granica lądowa” oznacza wspólną granicę lądową pomiędzy państwem członkowskim a sąsiadującym państwem trzecim;
- 2) „strefa przygraniczna” oznacza strefę, która nie sięga dalej niż 30 kilometrów od granicy. Jednostki podziału administracyjnego, które mają być uznane za strefę przygraniczną, są określane przez zainteresowane państwa w umowach dwustronnych, o których mowa w art. 13. Jeżeli część którejkolwiek takiej jednostki jest położona między 30 a 50 kilometrem od linii granicy, uznaje się ją mimo to za część strefy przygranicznej;
- 3) „mały ruch graniczny” oznacza regularne przekraczanie zewnętrznej granicy lądowej przez osoby zamieszkujące strefę przygraniczną w celu pobytu w strefie przygranicznej, na przykład ze względów społecznych, kulturalnych lub uzasadnionych powodów ekonomicznych lub ze względów rodzinnych, przez okres nieprzekraczający limitów czasu ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu;
- 4) „osoby korzystające ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się” oznaczają:
 - (i) obywateli Unii w rozumieniu art. 17 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz obywateli państw trzecich, którzy są członkami rodziny obywatela Unii korzystającego z prawa do swobodnego przemieszczania się, w stosunku do których stosuje się dyrektywę 2004/38/WE¹;

¹ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich (Dz.U. L 158 z 30.4.2004, str. 77). Wersja sprostowana opublikowana w Dz.U. L 229 z 29.6.2004, str. 35.

- (ii) obywateli państw trzecich oraz członków ich rodzin, niezależnie od ich obywatelstwa, którzy na mocy umów zawartych między Wspólnotą i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a tymi państwami trzecimi, z drugiej strony, korzystają z prawa do swobodnego przemieszczania się równoważnego z prawem, z którego korzystają obywatele Unii;
- 5) „obywatel państwa trzeciego” oznacza każdą osobę, która nie jest obywatelem Unii w rozumieniu art. 17 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską i która nie jest objęta pkt 4;
- 6) „mieszkańcy strefy przygranicznej” oznaczają obywateli państwa trzeciego legalnie mieszkających w strefie przygranicznej państwa sąsiadującego z państwem członkowskim przez okres ustalony w umowach dwustronnych, o których mowa w art. 13, nie krótszy niż rok. W wyjątkowych i odpowiednio uzasadnionych przypadkach, określonych w tych umowach dwustronnych, za wystarczający może zostać także uznany okres zamieszkania krótszy niż rok;
- 7) „zezwoleń na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego” oznacza specjalny dokument wprowadzony na mocy rozdziału III, który uprawnia mieszkańców strefy przygranicznej do przekraczania zewnętrznej granicy lądowej w ramach zasad małego ruchu granicznego;
- 8) „Konwencja z Schengen” oznacza Konwencję wykonawczą do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między rządami państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach¹.

¹ Dz.U. L 239 z 22.9.2000, str. 19. Konwencja ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1160/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 191 z 22.7.2005, str. 18).

Rozdział II

Zasady małego ruchu granicznego

Artykuł 4

Warunki wjazdu

Mieszkańcy strefy przygranicznej mogą przekraczać zewnętrzną granicę lądową sąsiadującego państwa członkowskiego w ramach zasad małego ruchu granicznego, pod warunkiem że:

- a) posiadają zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego oraz, jeżeli jest to wymagane na podstawie właściwej umowy dwustronnej, o której mowa w art. 13, ważny dokument lub dokumenty podróży;
- b) nie są osobami, wobec których dokonano wpisu do celów odmowy wjazdu w Systemie Informacyjnym Schengen (SIS);
- c) nie są uważani za stanowiących zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych żadnego z państw członkowskich, a w szczególności nie dokonano wobec nich, na tej samej podstawie, wpisu do celów odmowy wjazdu w krajowych bazach danych państw członkowskich.

Artykuł 5

Długość pobytu w strefie przygranicznej

Umowy dwustronne, o których mowa w art. 13, określają maksymalny dozwolony czas trwania każdego nieprzerwanego pobytu w ramach zasad małego ruchu granicznego, który nie może przekraczać trzech miesięcy.

Artykuł 6

Kontrola wjazdowa i wyjazdowa

1. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrolę wjazdową i wyjazdową mieszkańców strefy przygranicznej, w celu zapewnienia przestrzegania przez nich warunków określonych w art. 4.

2. W zezwoleniu na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego wydanym w ramach zasad małego ruchu granicznego nie zamieszcza się żadnych stempli wjazdu i wyjazdu.
3. Ustęp 1 pozostaje bez uszczerbku dla art. 15.

Rozdział III

Zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego

Artykuł 7

Wprowadzenie zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego

1. Niniejszym wprowadza się zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego.
2. Ważność terytorialna zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego jest ograniczona do strefy przygranicznej państwa członkowskiego wydającego zezwolenie.
3. Zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego zawiera fotografię posiadacza zezwolenia oraz co najmniej następujące informacje:
 - a) imię/imiona, nazwisko/nazwiska, datę urodzenia, obywatelstwo i miejsce zamieszkania posiadacza zezwolenia;
 - b) organ wydający zezwolenie, datę wydania i okres ważności;
 - c) strefę przygraniczną, w ramach której posiadacz zezwolenia jest uprawniony do przemieszczania się;
 - d) numer lub numery ważnego dokumentu lub dokumentów podróży, o których mowa w art. 9 lit. a), uprawniających ich posiadacza do przekraczania granic zewnętrznych.

Zezwolenie stwierdza w wyraźny sposób, że jego posiadacz nie jest uprawniony do opuszczania strefy przygranicznej oraz że każde nadużycie podlega sankcjom, o których mowa w art. 17.

Artykuł 8

Zabezpieczenia i specyfikacje techniczne zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego

1. Zabezpieczenia i specyfikacje techniczne zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego muszą być zgodne z odpowiednimi przepisami rozporządzenia Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiającego jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich¹.
2. Państwa członkowskie przekazują Komisji i pozostałym państwom członkowskim wzór zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego sporządzony zgodnie z ust. 1.

Artykuł 9

Warunki wydawania

Zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego może być wydane mieszkańcom strefy przygranicznej, którzy:

- a) posiadają ważny dokument lub dokumenty podróży, o których mowa w art. 17 ust. 3 lit. a) Konwencji z Schengen, upoważniające ich do przekraczania granic zewnętrznych;
- b) okażą dokumenty potwierdzające ich status mieszkańca strefy przygranicznej oraz istnienie uzasadnionych powodów dla częstego przekraczania zewnętrznej granicy lądowej w ramach zasad małego ruchu granicznego;
- c) nie są osobami, wobec których dokonano wpisu do celów odmowy wjazdu w SIS;
- d) nie są uważani za stanowiących zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa wewnętrznego, zdrowia publicznego lub stosunków międzynarodowych żadnego z państw

¹ Dz.U. L 157 z 15.6.2002, str. 1.

członkowskich, a w szczególności nie dokonano wobec nich, na tej samej podstawie, wpisu do celów odmowy wjazdu w krajowych bazach danych państw członkowskich.

Artykuł 10

Ważność

Zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego jest ważne nie krócej niż jeden rok i nie dłużej niż pięć lat.

Artykuł 11

Opłaty za wydanie zezwolenia

Opłaty odpowiadające kosztom administracyjnym rozpatrywania wniosków o wydanie zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego nie mogą być wyższe niż opłaty pobierane za rozpatrywanie wniosków o wydanie krótkoterminowej wizy wielokrotnego wjazdu.

Zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego może być wydawane nieodpłatnie.

Artykuł 12

Ustalenia dotyczące wydawania zezwoleń

1. Zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego może być wydawane przez placówkę konsularną albo przez jakikolwiek organ administracyjny państwa członkowskiego wyznaczony w umowach dwustronnych, o których mowa w art. 13.
2. Państwa członkowskie prowadzą centralny rejestr wniosków o wydanie zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego, wydanych, przedłużonych oraz unieważnionych lub cofniętych zezwoleń, a także wyznaczają krajowy punkt kontaktowy odpowiedzialny za niezwłoczne udzielanie informacji, na żądanie innych państw członkowskich, dotyczących zezwoleń wprowadzonych do tego rejestru.

Rozdział IV

Wdrożenie zasad małego ruchu granicznego

Artykuł 13

Umowy dwustronne między państwami członkowskimi a sąsiadującymi państwami trzecimi

1. W celu wdrożenia zasad małego ruchu granicznego upoważnia się państwa członkowskie do zawierania umów dwustronnych z sąsiadującymi państwami trzecimi zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu.

Państwa członkowskie mogą również utrzymać w mocy obowiązujące umowy dwustronne z sąsiadującymi państwami trzecimi dotyczące małego ruchu granicznego. W zakresie, w jakim umowy takie są niezgodne z niniejszym rozporządzeniem, zainteresowane państwa członkowskie dokonują zmiany tych umów w sposób pozwalający na wyeliminowanie ujawnionych niezgodności.

2. Przed zawarciem lub zmianą jakiejkolwiek umowy dwustronnej dotyczącej małego ruchu granicznego z sąsiadującym państwem trzecim, zainteresowane państwa członkowskie konsultują się z Komisją w zakresie zgodności umowy z niniejszym rozporządzeniem.

Jeżeli Komisja uzna umowę za niezgodną z niniejszym rozporządzeniem, powiadamia o tym zainteresowane państwo członkowskie. Państwo członkowskie podejmuje wszelkie odpowiednie kroki w celu zmiany umowy w rozsądnym terminie w sposób pozwalający na wyeliminowanie ujawnionych niezgodności.

3. W przypadku gdy Wspólnota lub zainteresowane państwo członkowskie nie zawarły z państwem trzecim ogólnej umowy o readmisji, umowy dwustronne dotyczące małego ruchu granicznego z tym państwem trzecim zawierają postanowienia ułatwiające readmisję osób dopuszczających się nadużyć zasad małego ruchu granicznego ustanowionych niniejszym rozporządzeniem.

*Artykuł 14**Porównywalność traktowania*

Państwa członkowskie zapewniają w umowach dwustronnych, o których mowa w art. 13, aby państwo trzecie przyznało osobom korzystającym ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się oraz obywatelom państwa trzeciego legalnie zamieszkującym strefę przygraniczną danego państwa członkowskiego traktowanie co najmniej porównywalne z tym, które zostało przyznane mieszkańcom strefy przygranicznej danego państwa trzeciego.

*Artykuł 15**Ułatwienia przy przekraczaniu granicy*

1. Umowy dwustronne, o których mowa w art. 13, mogą zawierać postanowienia dotyczące ułatwień przy przekraczaniu granicy, zgodnie z którymi państwa członkowskie:
 - a) tworzą specjalne przejścia graniczne otwarte tylko dla mieszkańców strefy przygranicznej;
 - b) wydzielają specjalne pasy ruchu dla mieszkańców strefy przygranicznej na zwykłych przejściach granicznych; lub
 - c) biorąc pod uwagę warunki lokalne oraz tam, gdzie wyjątkowo istnieje wymóg o szczególnym charakterze, zezwalają mieszkańcom strefy przygranicznej na przekraczanie ich zewnętrznej granicy lądowej w określonych miejscach, innych niż wyznaczone przejścia graniczne oraz poza ustalonymi godzinami.
2. W przypadku gdy państwo członkowskie podejmuje decyzję o ułatwieniu mieszkańcom strefy przygranicznej przekraczania granicy, zgodnie z ust. 1, ułatwia ono, w naturalny sposób, przekraczanie granicy każdej osobie zamieszkującej w danej strefie przygranicznej, korzystającej ze wspólnotowego prawa do swobodnego przemieszczania się.
3. W przejściach granicznych, o których mowa w ust. 1 lit. a) oraz na pasach ruchu, o których mowa w ust. 1 lit. b), osoby regularnie przekraczające zewnętrzną granicę lądową i dobrze znane funkcjonariuszom straży granicznej z uwagi na fakt częstego przekraczania granicy podlegają zazwyczaj jedynie wyrywkowej kontroli.

Takie osoby podlegają od czasu do czasu szczegółowej kontroli, przeprowadzanej bez ostrzeżenia i w nieregularnych odstępach czasu.

4. W przypadku gdy państwo członkowskie podejmuje decyzję o ułatwieniu przekraczania granicy mieszkańcom strefy przygranicznej zgodnie z ust. 1 lit. c):
- a) zezwolenie na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego oprócz informacji, o których mowa w art. 7 ust. 3, zawiera szczegółowe informacje dotyczące miejsca i okoliczności, w jakich zewnętrzna granica lądowa może być przekraczana;
 - b) dane państwo członkowskie przeprowadza wyrywkową kontrolę i prowadzi stałą ochronę w celu zapobiegania nieuprawnionemu przekraczaniu granicy.

Rozdział V

Przepisy końcowe

Artykuł 16

Ceuta i Melilla

Przepisy niniejszego rozporządzenia nie wpływają na szczególne ustalenia mające zastosowanie do miast Ceuta i Melilla, o których mowa w Deklaracji Królestwa Hiszpanii w sprawie miast Ceuta i Melilla zawartej w Akcie końcowym do Umowy w sprawie przystąpienia Królestwa Hiszpanii do Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen.

Artykuł 17

Sankcje

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby wszelkie przypadki nadużycia zasad małego ruchu granicznego ustanowionych niniejszym rozporządzeniem oraz wdrożonych na podstawie umów dwustronnych, o których mowa w art. 13, podlegały sankcjom przewidzianym w prawie krajowym.

2. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające oraz uwzględniają możliwość unieważnienia i cofnięcia zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego.
3. Państwa członkowskie prowadzą rejestr wszystkich przypadków nadużycia zasad małego ruchu granicznego oraz sankcji nałożonych zgodnie z ust. 1. Informacje te są przekazywane co sześć miesięcy pozostałym państwom członkowskim oraz Komisji.

Artykuł 18

Sprawozdanie w sprawie zasad małego ruchu granicznego

Do dnia 19 stycznia 2009 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie wdrożenia i funkcjonowania zasad małego ruchu granicznego ustanowionych niniejszym rozporządzeniem oraz wdrożonych na podstawie umów dwustronnych zawartych lub utrzymanych w mocy zgodnie z zasadami określonymi w niniejszym rozporządzeniu. Do sprawozdania tego załącza się, w razie potrzeby, odpowiednie wnioski legislacyjne.

Artykuł 19

Notyfikacja umów dwustronnych

1. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszystkich umowach dwustronnych, o których mowa w art. 13, a także o każdym ich wypowiedzeniu lub zmianie.
2. Komisja udostępnia informacje przekazane zgodnie z ust. 1 państwom członkowskim oraz obywatelom w drodze ich publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub za pomocą innych stosownych środków.

Artykuł 20

Zmiana postanowień Konwencji z Schengen

Postanowienia art. 136 ust. 3 Konwencji z Schengen otrzymują brzmienie:

„3. Ustępu 2 nie stosuje się do umów dwustronnych dotyczących małego ruchu granicznego, o których mowa w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającego przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich*.

* Dz.U. L 405 z 30.12.2006.”.

Artykuł 21

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 20 grudnia 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

J. BORRELL FONTELLES

Przewodniczący

W imieniu Rady

J. KORKEAOJA

Przewodniczący

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1932/2006**z dnia 21 grudnia 2006 r.**

zmieniające rozporządzenie (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 62 ust. 2 lit. b) pkt (i),

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Listy państw trzecich znajdujące się w załącznikach I i II do rozporządzenia (WE) nr 539/2001 z dnia 15 marca 2001 r.¹ powinny być i pozostać zgodne z kryteriami wymienionymi w motywie 5 tego rozporządzenia. Niektóre państwa trzecie należy przenieść z jednego załącznika do drugiego, szczególnie ze względu na nielegalną imigrację i zagrożenie porządku publicznego.
- (2) Boliwia powinna zostać przeniesiona do załącznika I rozporządzenia (WE) nr 539/2001. Data wprowadzenia obowiązku wizowego wobec obywateli Boliwii powinna umożliwiać państwom członkowskim wypowiedzenie umów dwustronnych z Boliwią w odpowiednim terminie oraz zastosować wszelkie środki administracyjne i organizacyjne konieczne do wprowadzenia tego obowiązku wizowego.

¹ Dz.U. L 81 z 21.3.2001, str. 1.

- (3) Do załącznika II rozporządzenia (WE) nr 539/2001 należy przenieść Antiguę i Barbudę, Wyspy Bahama, Barbados, Mauritius, Saint Kitts i Nevis oraz Seszele.

Zwolnienie obywateli tych państw z obowiązku wizowego nie powinno obowiązywać przed zawarciem umowy dwustronnej w sprawie zwolnienia z obowiązku wizowego między Wspólnotą Europejską a danym państwem.

- (4) Oba załączniki do rozporządzenia (WE) nr 539/2001 powinny być wyczerpujące. W tym celu należy do każdego z załączników do rozporządzenia (WE) nr 539/2001 dodać nagłówek pozwalający określić system wizowy, jaki państwa członkowskie mają stosować wobec tych kategorii osób, które w niektórych państwach członkowskich podlegają obowiązkowi wizowemu, a w innych są z niego zwolnione. Do załącznika I do rozporządzenia (WE) nr 539/2001 należy dodać różne kategorie obywateli brytyjskich, którzy nie są obywatelami Zjednoczonego Królestwa w rozumieniu prawa wspólnotowego, a do załącznika II do tego rozporządzenia – obywatele Hongkongu (ang. *British Nationals (Overseas)*).
- (5) Państwa członkowskie mogą przewidzieć zwolnienia z obowiązku wizowego w stosunku do posiadaczy pewnych szczególnych rodzajów paszportów. Określenie tych szczególnych rodzajów paszportów wymaga sprecyzowania. Ponadto w rozporządzeniu (WE) nr 539/2001 należy wprowadzić odniesienie do procedur obowiązujących w przypadku zastosowania takich zwolnień.
- (6) Państwa członkowskie mogą zwolnić z obowiązku wizowego osoby posiadające status uchodźcy, wszystkich bezpaństwowców, zarówno objętych konwencją dotyczącą statusu bezpaństwowca z dnia 28 września 1954 r., jak i nieobjętych zakresem zastosowania tej konwencji, oraz uczniów uczestniczących w wycieczce szkolnej, w przypadku gdy należące do tych kategorii na stałe mieszkają w jednym z państw trzecich wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 539/2001.

Całkowite zwolnienie z obowiązku wizowego istnieje już dla osób tych trzech kategorii mieszkających na stałe w obszarze Schengen, gdy wjeżdżają one lub wjeżdżają ponownie do tego obszaru; należy wprowadzić ogólne zwolnienie z obowiązku wizowego osób tych kategorii mieszkających na stałe w państwie członkowskim, które nie należy lub jeszcze nie przystąpiło do obszaru Schengen, o ile wjeżdżają one lub wjeżdżają ponownie na

terytorium któregośkolwiek innego państwa członkowskiego związanego dorobkiem Schengen.

- (7) Rozporządzenie (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniające konwencję z Schengen¹ powoduje konieczność wprowadzenia nowego zwolnienia z obowiązku wizowego dla posiadaczy zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego.
- (8) System zwolnień z obowiązku wizowego powinien w pełni odzwierciedlać bieżącą praktykę. Niektóre państwa członkowskie zwalniają z obowiązku wizowego obywateli państw trzecich wymienionych w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 539/2001, którzy są członkami sił zbrojnych podróżującymi w ramach NATO lub Partnerstwa dla pokoju. W trosce o pewność prawną należy w tym rozporządzeniu odnieść się do tych zwolnień, wynikających ze zobowiązań międzynarodowych niezależnych od prawa wspólnotowego.
- (9) Ponieważ rozporządzenie (WE) nr 539/2001 było wielokrotnie zmieniane, niezbędna jest poprawa jego struktury i czytelności, w którym to celu powinno ono zostać przekształcone w późniejszym terminie.
- (10) W odniesieniu do Islandii i Norwegii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów dorobku Schengen w rozumieniu Umowy zawartej przez Radę Unii Europejskiej i Republikę Islandii oraz Królestwo Norwegii dotyczącej włączenia tych dwóch państw we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen², objętych obszarem, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE z dnia 17 maja 1999 r.³ w sprawie niektórych warunków stosowania tej Umowy.
- (11) Zjednoczone Królestwo i Irlandia nie są związane rozporządzeniem (WE) nr 539/2001. W związku z tym nie uczestniczą one w jego przyjmowaniu, nie jest ono dla nich wiążące i nie są zobowiązane do jego stosowania.

¹ Patrz: str. ... niniejszego Dziennika Urzędowego.

² Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

³ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 31.

- (12) W odniesieniu do Szwajcarii niniejsze rozporządzenie stanowi rozwinięcie przepisów prawnego dorobku Schengen w rozumieniu Umowy podpisanej między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską oraz Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, objętych obszarem, o którym mowa w art. 1 pkt B decyzji Rady 1999/437/WE w związku z art. 4 ust. 1 decyzji Rady 2004/860/WE z dnia 25 października 2004 r. w sprawie podpisania w imieniu Wspólnoty Europejskiej oraz tymczasowego stosowania niektórych postanowień Umowy między Unią Europejską, Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w sprawie włączenia Konfederacji Szwajcarskiej we wprowadzanie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen¹,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 539/2001 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Bez uszczerbku dla zobowiązań wynikających z Umowy europejskiej w sprawie zniesienia wiz dla uchodźców, podpisanej w Strasburgu dnia 20 kwietnia 1959 r., od osób posiadających status uchodźcy i bezpaństwowców wymaga się posiadania wizy podczas przekraczania zewnętrznych granic państw członkowskich, jeśli państwem trzecim, w którym osoby te stale zamieszkują i które wydało im dokument podróży, jest państwo trzecie znajdujące się na liście w załączniku I do niniejszego rozporządzenia.”;

- b) w ust. 2 dodaje się akapit w brzmieniu:

„Z obowiązku wizowego zwolnieni są również:

¹ Dz.U. L 370 z 17.12.2004, str. 78.

- obywatele państw trzecich znajdujący się na liście w załączniku I do niniejszego rozporządzenia, którzy są posiadaczami zezwolenia na przekraczanie granicy w ramach małego ruchu granicznego wydanego przez państwo członkowskie zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1931/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiającym przepisy dotyczące małego ruchu granicznego na zewnętrznych granicach lądowych państw członkowskich i zmieniające konwencję z Schengen^{*}, gdy korzystają oni ze swojego prawa w ramach zasad małego ruchu granicznego,
- uczniowie, którzy są obywatelami państwa trzeciego znajdującego się na liście w załączniku I i którzy zamieszkują na stałe w państwie członkowskim stosującym decyzję Rady 94/795/WSiSW z dnia 30 listopada 1994 r. w sprawie wspólnych działań przyjętych przez Radę na podstawie art. K.3 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej w sprawie ułatwień podróży dla uczniów pochodzących z państw trzecich przebywających w państwach członkowskich^{**} i uczestniczą w wycieczce szkolnej w grupie uczniów pod opieką nauczyciela danej szkoły,
- osoby posiadające status uchodźcy i bezpaństwowcy oraz inne osoby nieposiadające obywatelstwa żadnego państwa, które zamieszkują na stałe w państwie członkowskim i są posiadaczami dokumentu podróży wydanego przez to państwo członkowskie.

^{*} Dz.U. L 405 z 30.12.2006.

^{**} Dz.U. L 327 z 19.12.1994, str. 1.”;

2) uchyła się art. 3 rozporządzenia (WE) nr 539/2001;

3) w art. 4 wprowadza się następujące zmiany:

a) ustęp 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) posiadaczy paszportów dyplomatycznych, paszportów służbowych/urzędowych lub paszportów specjalnych, według jednej z procedur określonych w art. 1 ust. 1 i art. 2 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr

789/2001 z dnia 24 kwietnia 2001 r. zastrzegającego dla Rady uprawnienia wykonawcze w odniesieniu do niektórych szczegółowych przepisów i procedur praktycznych rozpatrywania wniosków wizowych^{*}.

^{*} Dz.U. L 116 z 26.4.2001, str. 2. Rozporządzenie zmienione decyzją 2004/927/WE (Dz.U. L 396 z 31.12.2004, str. 45).”;

b) ustęp 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwo członkowskie może zwolnić z obowiązku wizowego:

- a) uczniów, którzy są obywatelami państwa trzeciego znajdujących się na liście w załączniku I i którzy zamieszkują na stałe w państwie trzecim znajdującym się na liście w załączniku II lub w Szwajcarii i Liechtensteinie i uczestniczących w wycieczce szkolnej w grupie uczniów pod opieką nauczyciela danej szkoły;
- b) osób posiadających status uchodźcy i bezpaństwowców, jeśli państwo trzecie, w którym zamieszkują na stałe i które wydało im dokument podróży, jest jednym z państw trzecich wymienionych w załączniku II;
- c) członków sił zbrojnych podróżujących w sprawach NATO lub Partnerstwa dla Pokoju, posiadających dowód tożsamości i rozkaz wyjazdu określone w umowie między państwami-stronami Umowy pomiędzy stronami Organizacji Paktu Północnoatlantyckiego dotyczącej statusu ich sił zbrojnych z dnia 19 czerwca 1951 r.”;

4) w załączniku I wprowadza się następujące zmiany:

a) w części 1:

- (i) dodaje się odniesienie do Boliwii;
- (ii) skreśla się odniesienia do Antiguy i Barbudy, Wysp Bahama, Barbadosu, Mauritiusa, Saint Kitts i Nevis oraz Seszeli;
- (iii) odniesienie do „Timoru Wschodniego” zastępuje się odniesieniem do „Timoru-Leste”;

-
- (iv) odniesienie do „Federalnej Republiki Jugosławii (Serbia-Montenegro)”
zastępuje się odniesieniami do „Serbii” i „Czarnogóry”;
 - (v) odniesienie do „Samoa Zachodniego” zastępuje się odniesieniem do „Samoa”;

b) dodaje się część 3 w brzmieniu:

„3. OBYWATELE BRYTYJSCY, KTÓRZY NIE SĄ OBYWATELAMI
ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII
PÓŁNOCNEJ DO CELÓW PRAWA WSPÓLNOTOWEGO:

Obywatele brytyjskich terytoriów zamorskich (ang. *British Overseas Territories Citizens*), którzy nie mają prawa mieszkać w Zjednoczonym Królestwie

Zamorscy obywatele brytyjscy (ang. *British Overseas Citizens*)

Bezpaństwowi poddani Korony Brytyjskiej (ang. *British subjects*), którzy nie mają prawa mieszkać w Zjednoczonym Królestwie

Osoby podlegające zwierzchnictwu brytyjskiemu (ang. *British Protected Persons*)”;

5) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

a) w części 1:

(i) skreśla się odniesienie do Boliwii;

(ii) dodaje się następujące odniesienia:

„Antigua i Barbuda*

Wyspy Bahama*

Barbados*

Mauritius*

Saint Kitts i Nevis*

Seszele*”;

(iii) dodaje się przypis w brzmieniu:

„* Zwolnienie z obowiązku wizowego będzie miało zastosowanie od dnia wejścia w życie umowy o zwolnieniu z obowiązku wizowego, która zostanie zawarta ze Wspólnotą Europejską.”;

(iv) odniesienie do „Brunei” zastępuje się odniesieniem do „Brunei Darussalam”;

b) dodaje się część 3 w brzmieniu:

„3 OBYWATELE BRYTYJSCY, KTÓRZY NIE SĄ OBYWATELAMI
ZJEDNOCZONEGO KRÓLESTWA WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII
PÓŁNOCNEJ DO CELÓW PRAWA WSPÓLNOTOWEGO:

Brytyjscy obywatele Hongkongu (ang. *British Nationals (Overseas)*)”.

Artykuł 2

Państwa członkowskie wprowadzają obowiązek wizowy wobec obywateli Boliwii ze skutkiem od dnia 1 kwietnia 2007 r.

Państwa członkowskie wprowadzają zwolnienie z obowiązku wizowego wobec obywateli Antigui i Barbudy, Wysp Bahama, Barbadosu, Mauritiusa, Saint Kitts i Nevis oraz Seszeli od daty wejścia w życie umowy o zwolnieniach z obowiązku wizowego, która zostanie zawarta przez Wspólnotę Europejską z danym państwem trzecim.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po dniu jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatem ustanawiającym Wspólnotę Europejską.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 2006 r.

W imieniu Rady

J. KORKEAOJA

Przewodniczący

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1933/2006**z dnia 21 grudnia 2006 r.****cofające czasowo dostęp do ogólnych preferencji taryfowych
Republice Białorusi**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 980/2005 z dnia 27 czerwca 2005 r. wprowadzające plan ogólnych preferencji taryfowych¹, w szczególności jego art. 20 ust. 4,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na podstawie rozporządzenia Rady (WE) nr 980/2005 Republika Białorusi (zwana dalej „Białorusią”) jest państwem-beneficjentem wspólnotowego systemu ogólnych preferencji taryfowych.
- (2) W dniu 29 stycznia 2003 r. Międzynarodowa Konfederacja Wolnych Związków Zawodowych (ICTFU), Europejska Konfederacja Związków Zawodowych (ETUC) i Światowa Konfederacja Pracy (WCL) wystosowały wspólny wniosek do Komisji o wszczęcie, na podstawie art. 27 rozporządzenia Rady (WE) nr 2501/2001 z dnia 10 grudnia 2001 r. wprowadzającego plan ogólnych preferencji taryfowych na okres od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2004 r. – oświadczenia w sprawie rozporządzenia Komisji wprowadzającego plan ogólnych preferencji taryfowych na okres od dnia 1

¹ Dz.U. L 169 z 30.6.2005, str. 1.

stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2004 r.¹, dochodzenia w sprawie zarzucanych naruszeń wolności zrzeszania się i prawa do rokowań zbiorowych na Białorusi.

- (3) Komisja rozpatrzyła wniosek, konsultując się z Komitetem ds. Preferencji Ogólnych, i decyzją z dnia 29 grudnia 2003 r.² postanowiła wszcząć dochodzenie. Opublikowane zostało zawiadomienie³, w którym poproszono zainteresowane strony o dostarczenie informacji na ten temat.
- (4) Poinformowano również formalnie władze Białorusi o rozpoczęciu dochodzenia. Władze Białorusi zaprzeczyły, jakoby miało miejsce naruszenie konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) nr 87 (dotyczącej wolności związkowej i ochrony praw związkowych) oraz konwencji nr 98 (dotyczącej stosowania zasad organizowania się i rokowań zbiorowych).
- (5) Informacje zebrane przez Komisję w toku dochodzenia, prowadzonego w konsultacji z Komitetem ds. Ogólnych Preferencji, potwierdziły jednak występowanie poważnych i powtarzających się naruszeń wolności zrzeszania się i prawa do rokowań zbiorowych zawartych w konwencjach MOP nr 87 i 98. Komisja dowiedziała się między innymi, że MOP zbadała sytuację na Białorusi w zakresie dwóch wspomnianych konwencji i wszczęła własne dochodzenie w listopadzie 2003 r. Sporządzone w wyniku tego dochodzenia sprawozdanie komisji śledczej MOP z lipca 2004 r. zawierało 12 zaleceń dotyczących podjęcia konkretnych działań mających na celu poprawę sytuacji na Białorusi. Białoruś została wezwana do wykonania tych zaleceń do dnia 1 czerwca 2005 r., co jednak nie nastąpiło. Na podstawie tych informacji, jak również własnych obserwacji Komisja uznała za uzasadnione czasowe cofnięcie porozumień preferencyjnych.

¹ Dz.U. L 346 z 31.12.2001, str. 1. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 980/2005.

² Decyzja Komisji 2004/23/WE z dnia 29 grudnia 2003 r. przewidująca wszczęcie dochodzenia na mocy art. 27 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 2501/2001 odnoszącego się do naruszenia wolności zrzeszania się na Białorusi (Dz.U. L 5 z 9.1.2004, str. 90).

³ Dz.U. C 40 z 14.2.2004, str. 4.

- (6) W dniu 17 sierpnia 2005 r. Komisja podjęła decyzję o monitorowaniu i ocenie sytuacji w dziedzinie praw pracowników na Białorusi¹. Ogłoszenie o rozpoczęciu się sześciomiesięcznego okresu monitorowania i oceny¹ zawierało oświadczenie Komisji o zamiarze przedłożenia Radzie wniosku dotyczącego czasowego cofnięcia preferencji taryfowych, chyba że przed upływem tego okresu Białoruś zobowiąże się do podjęcia środków niezbędnych do przestrzegania zasad, o których mowa w deklaracji MOP z 1998 r. dotyczącej podstawowych zasad i praw w pracy, określonych przez komisję śledczą MOP w dwunastu zaleceniach zawartych w sprawozdaniu z lipca 2004 r. Władze białoruskie zostały oficjalnie poinformowane o decyzji i ogłoszeniu.
- (7) Białoruś nie złożyła wymaganego zobowiązania zarówno w sześciomiesięcznym okresie monitorowania i oceny, jak i w kolejnych miesiącach, zgodnie z informacjami przedstawionymi poniżej. Władze białoruskie przesłały za to Komisji w dniu 30 marca 2006 r. opinię na temat sytuacji na Białorusi w zakresie wolności zrzeszania się. Po analizie tej opinii Komisja stwierdziła jednak, że nie jest ona wystarczającym dowodem zobowiązania.
- (8) W międzyczasie Rada Administracyjna MOP przyjęła w marcu 2006 r. kolejne sprawozdanie Komitetu ds. Wolności Zrzeszania się, w którym komitet ten zwrócił uwagę na pogarszanie się sytuacji w zakresie praw związków zawodowych na Białorusi i wezwano władze białoruskie do natychmiastowego podjęcia konkretnych działań.
- (9) Następnie Komisja otrzymała od władz białoruskich komunikat z dnia 16 maja 2006 r. na temat sytuacji na Białorusi w zakresie wolności zrzeszania się. Podobnie jak w przypadku opinii z 30 marca 2006 r., Komisja, po uważnej analizie, doszła do wniosku, że opinia nie jest żadnym dowodem zobowiązania, jak również w żaden sposób nie przekonuje ona o poprawie sytuacji. Taką ocenę sytuacji na Białorusi podzielił również Komitet ds. Stosowania Norm Międzynarodowej Konferencji Pracy w swoim sprawozdaniu z czerwca 2006 r., w którym potępiony został fakt niewykonania przez rząd białoruski, w dalszym ciągu, zaleceń oraz podkreślił konieczność szybkiego podjęcia działań, tak aby można było odczuć rzeczywisty i wymierny postęp w tej sprawie. Również Międzynarodowa

¹ Decyzja Komisji 2005/616/WE z dnia 17 sierpnia 2005 r. w sprawie monitorowania i oceny sytuacji w dziedzinie praw pracowników na Białorusi w kontekście czasowego wycofania preferencji handlowych (Dz.U. L 213 z 18.8.2005, str. 16).

Konferencja Pracy, zorganizowana w czerwcu 2006 r. pod auspicjami MOP, określiła niezastosowanie się do 12 zaleceń, ignorowanych przez Białoruś od lipca 2004 r., jako przypadek permanentnego naruszenia. Takie wyjątkowe określenie zachowania jest stosowane wyłącznie w bardzo poważnych i systematycznych przypadkach łamania ratyfikowanej konwencji.

- (10) Komisja uważnie przeanalizowała aktualną sytuację na Białorusi, w tym również pismo od władz białoruskich z dnia 14 października 2006 r., przekazane Komisji w dniu 17 października 2006 r. Zamiast przedstawienia jakiegokolwiek skutecznego zobowiązania lub wyraźnego dowodu na poprawę sytuacji, pismo to po raz kolejny przedstawia tylko ewentualne zamierzenia, jednak brak w nim jakichkolwiek informacji na temat skutecznego wdrażania zasad konwencji MOP nr 87 i 98. Nadal są więc naruszane zasady określone w konwencji MOP nr 87 i 98.
- (11) W związku z powyższym należy tymczasowo wycofać porozumienia preferencyjne dotyczące produktów pochodzących z Białorusi, do czasu podjęcia decyzji stanowiącej, że przyczyny uzasadniające czasowe cofnięcie porozumień już nie występują.
- (12) Niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie sześć miesięcy po jego przyjęciu, chyba że wcześniej zostanie podjęta decyzja stanowiąca, iż przyczyny uzasadniające to rozporządzenie już nie występują.

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Niniejszym wycofuje się czasowo porozumienia preferencyjne przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 980/2005, dotyczące produktów pochodzących z Białorusi.

Artykuł 2

Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, na wniosek Komisji przywraca porozumienia preferencyjne dotyczące produktów pochodzących z Białorusi, jeżeli naruszenia wolności zrzeszania się i prawa do rokowań zbiorowych na Białorusi ustaną.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 21 czerwca 2007 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 2006 r.

W imieniu Rady
J. KORKEAOJA
Przewodniczący

Rozporządzenie Rady (WE) nr 1934/2006**z dnia 21 grudnia 2006 r.****ustanawiające instrument finansowania współpracy
z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi
oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 181a,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W ostatnim dziesięcioleciu Wspólnota konsekwentnie wzmacniała stosunki dwustronne z szeregiem państw i terytoriów uprzemysłowionych i innych państw i terytoriów o wysokim dochodzie w różnych rejonach świata, głównie w Ameryce Północnej, wschodniej Azji i Australazji, ale także w południowo-wschodniej Azji i rejonie Zatoki Perskiej. Stosunki te obejmowały stopniowo coraz szerszy zakres tematów i obszarów w dziedzinie gospodarki i wykraczających poza nią.
- (2) Wspólnota jest zainteresowana dalszym pogłębianiem stosunków z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi, które mają podobne do niej struktury polityczne, gospodarcze i instytucjonalne oraz podzielają podobne wartości i które są zarazem znaczącymi partnerami w polityce dwustronnej i handlu, jak i ważnymi podmiotami na forach wielostronnych oraz w zakresie globalnego zarządzania. Pogłębianie stosunków dwustronnych między Wspólnotą a państwami i terytoriami uprzemysłowionymi będzie ważnym czynnikiem dla wzmocnienia roli i pozycji Unii Europejskiej w świecie, konsolidacji instytucji wielostronnych i zapewnienia równowagi oraz rozwoju gospodarki światowej i systemu międzynarodowego.

- (3) Unia Europejska i inne państwa i terytoria uprzemysłowione oraz państwa i terytoria o wysokim dochodzie uzgodniły wzmocnienie swoich stosunków i prowadzenie współpracy w obszarach wspólnych interesów za pomocą różnych dwustronnych aktów, takich jak umowy, deklaracje, plany działania i inne podobne dokumenty.
- (4) Kierując się zasadami ustalonymi w tych aktach dwustronnych, Wspólnota wdraża politykę współpracy mającą na celu stworzenie środowiska korzystnego dla pogłębiania i rozwoju stosunków między Wspólnotą a tymi państwami i terytoriami. Taka współpraca będzie sprzyjała zwiększeniu obecności i widoczności Europy w tych państwach oraz rozwojowi wymiany na płaszczyźnie gospodarczej, handlowej, akademickiej, kulturalnej i innych oraz kontaktom między różnorodnymi podmiotami reprezentującymi strony.
- (5) Unia Europejska opiera się na takich zasadach jak demokracja, państwo prawa, dobre rządy, poszanowanie praw człowieka i podstawowych wolności. Działania Wspólnoty na podstawie niniejszego rozporządzenia powinny przyczyniać się do osiągnięcia ogólnego celu polegającego na rozwijaniu i konsolidowaniu tych zasad w krajach i regionach partnerskich poprzez dialog i współpracę.
- (6) Efekty skali, efekty synergii, większa skuteczność i zauważalność działań Wspólnoty zostaną osiągnięte poprzez organizowanie objętych jednolitym aktem zróżnicowanych inicjatyw dotyczących współpracy dwustronnej z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi i innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie.
- (7) Do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia konieczne jest stosowanie zróżnicowanego podejścia oraz zaplanowanie współpracy z krajami partnerskimi przy uwzględnieniu ich sytuacji gospodarczej, społecznej i politycznej oraz szczególnych interesów, strategii i priorytetów Wspólnoty.
- (8) W związku z niniejszym rozporządzeniem konieczne jest uchylenie rozporządzenia Rady (WE) nr 382/2001 z dnia 26 lutego 2001 r. dotyczącego wprowadzania w życie projektów wspierających współpracę i stosunki handlowe między Unią Europejską a uprzemysłowionymi państwami Ameryki Północnej, Dalekiego Wschodu i Australazji¹.

¹ Dz.U. L 57 z 27.2.2001, str. 10. Rozporządzenie ostatnio zmienione rozporządzeniem (WE) nr 1900/2005 (Dz.U. L 303 z 22.11.2005, str. 22).

- (9) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, a mianowicie wsparcie wzmocnionej współpracy między Wspólnotą a państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a z uwagi na skalę działań możliwe jest ich lepsze osiągnięcie przez Wspólnotę, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (10) Środki konieczne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji¹,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Cel

1. Poprzez finansowanie wspólnotowe wspierana jest współpraca gospodarcza, finansowa i techniczna oraz inne – wchodzące w kompetencje Wspólnoty – formy współpracy z państwami i terytoriami uprzemysłowionymi oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie.
2. Podstawowym celem współpracy z państwami i terytoriami, o których mowa w ust. 1, jest zareagowanie na potrzebę wzmocnienia związków z nimi i pełniejsze wspólne zaangażowanie na forach dwustronnych, regionalnych i wielostronnych w celu stworzenia bardziej przyjaznego środowiska dla rozwoju stosunków Wspólnoty z tymi państwami i terytoriami i promowania dialogu przy jednoczesnej dbałości o interesy Wspólnoty.

¹ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

*Artykuł 2**Zakres zastosowania*

1. Współpraca z uprzemysłowionymi państwami i terytoriami oraz innymi państwami i terytoriami o wysokim dochodzie ma na celu utrzymywanie stosunków z partnerami, którzy mają podobne do Wspólnoty struktury polityczne, gospodarcze i instytucjonalne oraz podzielają podobne wartości, i którzy są zarazem znaczącymi dwustronnymi partnerami oraz podmiotami na forach wielostronnych i w zakresie globalnego zarządzania. Współpraca obejmuje również nowo uprzemysłowione państwa i terytoria lub państwa i terytoria o wysokim dochodzie, w odniesieniu do których wzmacnianie więzi leży w strategicznym interesie Wspólnoty.
2. Do celów niniejszego rozporządzenia państwa i terytoria uprzemysłowione oraz inne państwa i terytoria o wysokim dochodzie obejmują państwa i terytoria ujęte w wykazie zawartym w załączniku, zwane dalej „krajami partnerskimi”. Jednakże w uzasadnionych okolicznościach oraz w celu pobudzenia współpracy regionalnej, Komisja może w momencie przyjmowania programów działania, o których mowa w art. 6, zdecydować, że państwa niewymienione w załączniku kwalifikują się do tych programów, jeżeli projekty lub programy, które mają być realizowane, mają charakter regionalny lub transgraniczny. Może to zostać przewidziane w wieloletnich programach współpracy, o których mowa w art. 5. Komisja wprowadza zmiany w wykazie zawartym w załączniku zgodnie z regularnymi przeglądami wykazu krajów rozwijających się przeprowadzanymi przez Komitet Pomocy Rozwojowej Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD/DAC) oraz informuje o tych zmianach Radę.

*Artykuł 3**Zasady ogólne*

1. Wspólnota opiera się na zasadach takich jak wolność, demokracja, poszanowanie praw człowieka, podstawowych wolności i praworządności oraz dąży – poprzez dialog i współpracę – do rozwijania i umacniania zaangażowania w przestrzeganie tych zasad w krajach partnerskich.
2. Przy wdrażaniu niniejszego rozporządzenia, podczas planowania współpracy z krajami partnerskimi stosowane jest w odpowiednich przypadkach zróżnicowane podejście, by

uwzględnić ich sytuację gospodarczą, społeczną i polityczną oraz szczególne interesy, strategie i priorytety Wspólnoty.

3. Działania finansowane na mocy niniejszego rozporządzenia obejmują obszary współpracy wymienione zwłaszcza w aktach, umowach, deklaracjach i planach działania dotyczących Wspólnoty i krajów partnerskich, jak również obszary dotyczące szczególnych interesów Wspólnoty.
4. W odniesieniu do finansowanych w ramach niniejszego rozporządzenia środków celem Wspólnoty jest zapewnienie spójności z innymi obszarami działań zewnętrznych oraz innymi istotnymi kierunkami polityki Wspólnoty. Jest to zapewniane poprzez odpowiednie formułowanie polityki, planowanie strategiczne oraz programowanie i wdrażanie środków.
5. Działania finansowane na mocy niniejszego rozporządzenia uzupełniają wysiłki podejmowane przez państwa członkowskie i wspólnotowe organy publiczne, w tym w dziedzinie stosunków handlowych, a także wnoszą w te wysiłki wartość dodaną.

Artykuł 4

Obszary współpracy

Finansowanie wspólnotowe wspiera działania w zakresie współpracy zgodnie z art. 1 i jest zgodne z ogólnym przeznaczeniem i zakresem zastosowania oraz celami i zasadami ogólnymi niniejszego rozporządzenia. Szczególną uwagę poświęca się działaniom, w tym działaniom w wymiarze regionalnym, w następujących obszarach współpracy:

- 1) wspieranie współpracy, partnerstw i wspólnych przedsięwzięć podmiotów gospodarczych, akademickich i naukowych pochodzących ze Wspólnoty i krajów partnerskich;
- 2) pobudzanie dwustronnego handlu, przepływów inwestycji i partnerstw gospodarczych;
- 3) wspieranie dialogu między podmiotami politycznymi, gospodarczymi oraz społecznymi i innymi organizacjami pozarządowymi działającymi w odpowiednich sektorach pochodzącymi ze Wspólnoty i krajów partnerskich;
- 4) wspieranie więzów międzyludzkich, programów edukacyjnych i szkoleniowych oraz wymiany myśli, a także polepszenie wzajemnego zrozumienia międzykulturowego i międzycywilizacyjnego;

- 5) wspieranie projektów dotyczących współpracy w dziedzinach takich jak badania, nauka i technika, energia, transport i kwestie związane z ochroną środowiska – w tym ze zmianą klimatu – oraz cła i kwestie finansowe oraz wszelkie inne zagadnienia będące przedmiotem wspólnego zainteresowania Wspólnoty i krajów partnerskich;
- 6) podnoszenie świadomości dotyczącej Unii Europejskiej oraz pogłębianie jej zrozumienia, a także jej widoczności w krajach partnerskich;
- 7) wspieranie konkretnych inicjatyw, w tym prac badawczych, studiów, projektów pilotażowych i wspólnych projektów mających na celu skuteczną i elastyczną realizację celów współpracy wynikających z rozwoju dwustronnych stosunków Wspólnoty z krajami partnerskimi lub przyspieszenie dalszego pogłębiania i poszerzania dwustronnych stosunków z tymi krajami.

Artykuł 5

Programowanie i przydział środków finansowych

1. Działania mające wesprzeć współpracę na mocy niniejszego rozporządzenia są prowadzone w ramach wieloletnich programów współpracy obejmujących współpracę ze wszystkimi lub z wybranymi krajami partnerskimi. Komisja sporządza wieloletnie programy współpracy i określa ich zakres zastosowania.
2. Wieloletnie programy współpracy obejmują okres nie dłuższy niż okres obowiązywania niniejszego rozporządzenia. Określają one strategiczne interesy i priorytety Wspólnoty, cele ogólne i oczekiwane wyniki. Określają one również obszary wybrane do finansowania przez Wspólnotę i zawierają orientacyjny przydział przeznaczonych na dany okres środków finansowych, zarówno całkowity, jak i w podziale na priorytetowe dziedziny i kraje partnerskie lub grupy zainteresowanych krajów partnerskich. W stosownych przypadkach może on być podany w formie zakresu. Wieloletnie programy współpracy podlegają przeglądowi śródkresowemu, a w razie konieczności – przeglądowi *ad hoc*.
3. Wieloletnie programy współpracy i wszelkie ich przeglądy są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2.

*Artykuł 6**Wdrożenie*

1. Komisja przyjmuje roczne programy działania oparte na wieloletnich programach współpracy, o których mowa w art. 5.
2. Roczne programy działania określają, w odniesieniu do wszystkich lub wybranych krajów partnerskich, wyznaczone cele, dziedziny interwencji, oczekiwane wyniki, procedury zarządzania, jak również przewidywaną całkowitą kwotę finansowania. Zawierają one opis działań, które mają być finansowane, orientacyjne kwoty przeznaczone na poszczególne działania oraz orientacyjny harmonogram ich wprowadzania w życie.
3. Roczne programy działania są przyjmowane przez Komisję zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 15 ust. 2. Procedura ta nie musi być stosowana w odniesieniu do zmian programów działania, takich jak dostosowania techniczne, wydłużenie okresu wdrażania, realokacja środków między planowanymi działaniami w ramach prognozowanego budżetu lub zwiększenie albo zmniejszenie budżetu o kwotę niższą od 20 % budżetu początkowego, o ile zmiany te są zgodne z celami początkowymi określonymi w programach działania.

*Artykuł 7**Kwalifikowalność*

Następujące podmioty kwalifikują się do uzyskania finansowania w ramach niniejszego rozporządzenia do celów wdrożenia programów działania, o których mowa w art. 6:

- a) następujące podmioty i organy w państwach członkowskich i w krajach partnerskich:
 - (i) organy publiczne lub parapaństwowe, władze lokalne i ich stowarzyszenia;
 - (ii) spółki, przedsiębiorstwa oraz inne organizacje prywatne i podmioty gospodarcze;
 - (iii) organizacje pozarządowe; grupy obywateli i organizacje sektorowe, takie jak związki zawodowe, organizacje reprezentujące interesy gospodarcze i społeczne, organizacje konsumenckie lub organizacje zrzeszające kobiety i organizacje młodzieżowe;

organizacje edukacyjne, szkoleniowe, kulturalne, medialne oraz badawcze i naukowe; uniwersytety i inne instytucje oświatowe;

- b) kraje partnerskie oraz regiony, instytucje i organy zdecentralizowane w tych krajach;
- c) organizacje międzynarodowe, w tym organizacje regionalne, o ile przyczyniają się do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia;
- d) osoby fizyczne z państw członkowskich i krajów partnerskich lub innych państw trzecich o ile przyczyniają się do osiągnięcia celów niniejszego rozporządzenia;
- e) wspólne organy powołane przez kraje i regiony partnerskie oraz Wspólnotę;
- f) instytucje i organy Wspólnoty, w zakresie w jakim realizują one działania wspierające, o których mowa w art. 9;
- g) agencje Unii Europejskiej.

Artykuł 8

Formy finansowania

1. Projekty i programy współpracy będą finansowane z budżetu ogólnego Unii Europejskiej albo w całości albo w formie współfinansowania z udziałem innych źródeł, jak określono w art. 10.
2. Finansowanie wdrażania programów działania może w szczególności przyjąć następujące formy prawne:
 - a) umowy o dotację (w tym stypendia);
 - b) umowy w sprawie zamówień publicznych;
 - c) umowy o pracę;
 - d) umowy w sprawie finansowania.
3. W przypadkach gdy wdrażanie programów działań przyjmuje formę umów z krajami partnerskimi w sprawie finansowania zapewnia się, by finansowanie wspólnotowe nie było

wykorzystywane do finansowania podatków, opłat celnych i innych należności podatkowych w krajach partnerskich.

*Artykuł 9**Działania wspierające*

1. Finansowanie wspólnotowe może obejmować wydatki związane z przygotowaniem, dalszymi działaniami, monitorowaniem, audytem i oceną działań bezpośrednio koniecznych do wykonania niniejszego rozporządzenia i osiągnięcia jego celów; może też obejmować wszelkie inne wydatki na pomoc administracyjną lub techniczną, które może ponieść Komisja, w tym jej przedstawicielstwa w krajach członkowskich, przy zarządzaniu działaniami finansowanymi w ramach niniejszego rozporządzenia.
2. Te działania wspierające nie zawsze są objęte programami wieloletnimi i w związku z tym mogą być finansowane poza ich zakresem stosowania.
3. Komisja przyjmuje działania wspierające nieobjęte programami wieloletnimi i informuje o tym państwa członkowskie.

*Artykuł 10**Współfinansowanie*

1. Działania kwalifikują się do współfinansowania między innymi przez:
 - a) państwa członkowskie oraz ich władze regionalne i lokalne, w szczególności ich agencje publiczne i parapaństwowe;
 - b) kraje partnerskie, w szczególności ich agencje publiczne i parapaństwowe;
 - c) organizacje międzynarodowe i organizacje regionalne, w tym międzynarodowe i regionalne instytucje finansowe;
 - d) spółki, przedsiębiorstwa oraz inne prywatne organizacje i podmioty gospodarcze, a także inne podmioty niepaństwowe;
 - e) kraje partnerskie korzystające ze środków finansowych oraz inne organy kwalifikujące się do uzyskania finansowania zgodnie z art. 7.
2. W przypadku współfinansowania równoległego, projekt lub program podzielony zostaje na kilka wyraźnie określonych elementów, z których każdy finansowany jest przez innego z

partnerów zapewniających współfinansowanie w taki sposób, że zawsze możliwe jest wskazanie ostatecznego przeznaczenia finansowania.

3. W przypadku współfinansowania wspólnego całkowity koszt projektu lub programu podzielony zostaje między partnerów zapewniających współfinansowanie, a zasoby zostają połączone w taki sposób, że nie ma możliwości określenia źródła finansowania poszczególnych działań podejmowanych w ramach projektu lub programu.
4. Komisja może otrzymywać środki finansowe przeznaczone na projekty współfinansowane i zarządzać tymi środkami w imieniu podmiotów wymienionych w ust. 1 lit. a), b) i c) w celu wdrażania wspólnych działań. Takie środki finansowe traktowane są jako dochody przeznaczone na określony cel, zgodnie z art. 18 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich¹.

Artykuł 11

Procedury zarządzania

1. Działania finansowane w ramach niniejszego rozporządzenia są wdrażane zgodnie z rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1605/2002, a w szczególności jego częścią drugą, tytułem IV.
2. Komisja może powierzyć zadania władzy publicznej, a w szczególności zadania związane z wykonaniem budżetu, organom, o których mowa w art. 54 ust. 2 lit. a) i c) rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002. Organom, o których mowa w art. 54 ust. 2 lit. c) tego rozporządzenia można powierzyć zadania władzy publicznej, jeżeli posiadają uznaną międzynarodową pozycję, stosują się do uznanych międzynarodowych systemów zarządzania i kontroli oraz są nadzorowane przez organ publiczny.

¹ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, str. 1.

*Artykuł 12**Ochrona interesów finansowych Wspólnoty*

1. Wszelkie umowy zawarte na podstawie niniejszego rozporządzenia zawierają postanowienia zapewniające ochronę interesów finansowych Wspólnoty – w szczególności w odniesieniu do nieprawidłowości, nadużyć finansowych, korupcji oraz innych działań niezgodnych z prawem – zgodnie z rozporządzeniami Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich¹ i (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami² i rozporządzeniem (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. dotyczącym dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF)³.
2. Umowy wyraźnie uprawniają Komisję i Trybunał Obrachunkowy do przeprowadzania audytów, w tym audytów dokumentów lub audytów na miejscu, u wszystkich wykonawców lub podwykonawców, którzy otrzymali wspólnotowe środki finansowe. Umowy wyraźnie upoważniają Komisję również do przeprowadzenia kontroli na miejscu i inspekcji zgodnie z rozporządzeniem (Euratom, WE) nr 2185/96.
3. Wszystkie umowy wynikające z wdrażania współpracy zapewniają Komisji i Trybunałowi Obrachunkowemu wykonywanie uprawnień określonych w ust. 2 podczas realizacji umów i po ich wykonaniu.

*Artykuł 13**Ocena*

1. Komisja regularnie ocenia działania i programy finansowane na mocy niniejszego rozporządzenia, w stosownych przypadkach posługując się niezależnymi ocenami zewnętrznymi, aby ustalić, czy cele zostały osiągnięte, co umożliwi jej opracowywanie

¹ Dz.U. L 312 z 23.12.1995, str. 1.

² Dz.U. L 292 z 15.11.1996, str. 2.

³ Dz.U. L 136 z 31.5.1999, str. 1.

zaleceń służących udoskonaleniu przyszłych działań. Wyniki są wykorzystywane przy opracowywaniu programu i przydziale środków.

2. Komisja przekazuje sprawozdania z oceny Parlamentowi Europejskiemu oraz komitetowi, o którym mowa w art. 15, w celach informacyjnych.
3. Komisja włącza wszystkie odpowiednie strony, w tym podmioty niepaństwowe, w fazę oceny współpracy wspólnotowej prowadzonej na podstawie niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 14

Sprawozdanie roczne

Komisja bada postęp w realizacji działań podjętych na mocy niniejszego rozporządzenia i przedstawia Parlamentowi Europejskiemu oraz Radzie roczne sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia. Sprawozdanie określa wyniki wykonania budżetu i przedstawia finansowane działania i programy oraz, w największym możliwym stopniu, omawia najważniejsze skutki i wpływ działań i programów dotyczących współpracy.

Artykuł 15

Komitet

1. Komisja wspomagana jest przez komitet.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu zastosowanie mają art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE.

Okres przewidziany w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE wynosi 30 dni.

3. Komitet przyjmuje swój regulamin wewnętrzny.

Artykuł 16

Przepisy finansowe

Finansowa kwota odniesienia przeznaczona na wdrożenie niniejszego rozporządzenia na lata 2007–2013 wynosi 172 milionów EUR. Roczne przydziały środków są zatwierdzane przez organ budżetowy w granicach ram finansowych.

*Artykuł 17**Uchylenie*

1. Rozporządzenie (WE) nr 382/2001 uchyla się w późniejszym z następujących terminów:
 - 1 stycznia 2007 r.,
 - data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
2. Uchylone rozporządzenie ma nadal zastosowanie do aktów prawnych i zobowiązań ujętych w budżecie na lata poprzedzające rok 2007. Odesłania do uchylonego rozporządzenia uznaje się za odesłania do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 18**Przegląd*

W terminie do 31 grudnia 2010 r. Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie oceniające wykonanie rozporządzenia w okresie pierwszych trzech lat, w razie potrzeby wraz z wnioskiem legislacyjnym w sprawie wprowadzenia koniecznych zmian.

*Artykuł 19**Wejście w życie*

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2007 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 2006 r.

W imieniu Rady

J. KORKEAOJA

Przewodniczący

ZALĄCZNIK

Wykaz państw i terytoriów objętych niniejszym rozporządzeniem

- 1) Australia
- 2) Bahrajn
- 3) Brunei
- 4) Kanada
- 5) Republika Chińska – Tajwan¹
- 6) Hongkong
- 7) Japonia
- 8) Republika Korei
- 9) Kuwejt
- 10) Makau
- 11) Nowa Zelandia
- 12) Oman
- 13) Katar
- 14) Arabia Saudyjska
- 15) Singapur
- 16) Zjednoczone Emiraty Arabskie
- 17) Stany Zjednoczone Ameryki

¹ Pomimo że UE nie utrzymuje stosunków dyplomatycznych ani politycznych z Republiką Chińską – Tajwanem, intensywne kontakty mają miejsce – i powinny być kontynuowane – w dziedzinach gospodarki, handlu, nauki i techniki, standardów i norm oraz w szeregu innych dziedzin.

(Akty przyjęte na mocy tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej)

Wspólne działanie Rady 2006/998/WPZiB

z dnia 21 grudnia 2006 r.

**zmieniające wspólne działanie 2001/555/WPZiB
w sprawie ustanowienia Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej**

RADA UNII EUROPEJSKIEJ

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 14,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 20 lipca 2001 r. Rada przyjęła wspólne działanie 2001/555/WPZiB w sprawie ustanowienia Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej¹.
- (2) W dniu 28 lipca 2006 r. Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel, na mocy art. 22 wspomnianego wspólnego działania, przedstawił sprawozdanie z realizacji wspólnego działania w związku z jego ewentualnym przeglądem.
- (3) W dniu 22 września 2006 r., wypełniając swe zadanie sprawowania nadzoru politycznego nad działaniami Centrum, Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPB) przyjął do wiadomości to sprawozdanie oraz zalecił, by Rada zmieniła wspólne działanie stosownie do treści sprawozdania.
- (4) Wspólne działanie 2001/555/WPZiB powinno zostać odpowiednio zmienione,

¹ Dz.U. L 200 z 25.7.2001, str. 5.

PRZYJMUJE NINIEJSZE WSPÓLNE DZIAŁANIE:*Artykuł 1*

We wspólnym działaniu 2001/555/WPZiB wprowadza się następujące zmiany:

1) artykuł 2 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 2

Zadania

1. Centrum wspiera proces podejmowania decyzji w Unii Europejskiej w dziedzinie WPZiB, w szczególności EPBiO, w tym operacje zarządzania kryzysowego Unii Europejskiej, zgodnie z europejską strategią bezpieczeństwa¹, odpowiednio poprzez dostarczanie materiałów pochodzących z analiz obrazów satelitarnych i danych dodatkowych, w tym zdjęć lotniczych, oraz poprzez świadczenie związanych z tym usług zgodnie z art. 3 i 4.
2. W ramach tych zadań Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel, w odpowiedzi na stosowny wniosek oraz w zakresie możliwości Centrum, zaleca dostarczanie materiałów lub świadczenie usług przez Centrum na rzecz:
 - (i) państwa członkowskiego lub Komisji;
 - (ii) państw trzecich, które wyraziły zgodę na określone w załączniku przepisy dotyczące stowarzyszenia z działaniami Centrum;
 - (iii) jeśli wniosek taki dotyczy dziedziny WPZiB, w szczególności EPBiO – organizacji międzynarodowych takich jak Organizacja Narodów Zjednoczonych (ONZ), Organizacja Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) i Organizacja Traktatu Północnoatlantyckiego (NATO).”;

2) artykuł 8 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

¹ „Bezpieczna Europa w lepszym świecie – europejska strategia bezpieczeństwa”, zatwierdzona przez Radę Europejską w Brukseli w dniu 12 grudnia 2003 r.

„2. Dyrektor mianuje zastępcę dyrektora Centrum po zatwierdzeniu przez zarząd. Zastępca dyrektora jest mianowany na trzy lata, z możliwością jednokrotnego przedłużenia mandatu na kolejną trzyletnią kadencję. Dyrektor odpowiada za rekrutację całego pozostałego personelu Centrum.”;

3) artykuł 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Program działań

1. Do dnia 30 września każdego roku dyrektor sporządza projekt programu działań na następny rok, wraz z projektem długoterminowego programu działań zawierającym orientacyjne prognozy na kolejne dwa lata, oraz przedkłada go zarządowi.
2. Do dnia 30 listopada każdego roku zarząd zatwierdza roczny i długoterminowy program działań.”;

4) artykuł 12 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Na dochody Centrum składają się składki państw członkowskich, z wyłączeniem Danii, zgodnie ze skalą produktu narodowego brutto (PNB), płatności stanowiące wynagrodzenie za wykonane usługi oraz przychody różne.”;

5) artykuł 12 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Wnioski o wykonanie zadania złożone zgodnie z art. 2 ust. 2 mogą być uwarunkowane zapewnieniem zwrotu kosztów zgodnie z wytycznymi określonymi w zasadach finansowych Centrum, o których mowa w art. 15.”;

6) artykuł 13 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 13

Procedura budżetowa

1. Do dnia 30 września każdego roku dyrektor przedkłada zarządowi projekt rocznego budżetu Centrum obejmujący wydatki administracyjne, wydatki operacyjne i przewidywane przychody na następny rok budżetowy, a także długoterminowe

prognozy wydatków i dochodów w związku z projektem długoterminowego programu działań.

2. Do dnia 30 listopada każdego roku Zarząd przyjmuje roczny budżet Centrum jednomyślną decyzją przedstawicieli państw członkowskich.

3. W przypadku zaistnienia nieuniknionych, wyjątkowych lub nieprzewidzianych okoliczności dyrektor może przedstawić zarządowi projekt budżetu korygującego. Zarząd z należytym uwzględnieniem pilności sprawy zatwierdza budżet korygujący jednomyślną decyzją przedstawicieli państw członkowskich.”;

7) artykuł 17 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 17

Oddelegowywanie

1. Za zgodą dyrektora eksperci z państw członkowskich oraz urzędnicy instytucji lub agencji Unii Europejskiej mogą być na określony okres oddelegowani do Centrum w celu objęcia stanowisk w strukturze organizacyjnej Centrum lub uczestnictwa w określonych zadaniach i projektach.
2. W przypadku kryzysu Centrum może zostać wsparte wyspecjalizowanym personelem, oddelegowanym przez państwa członkowskie, Komisję lub Sekretariat Generalny Rady. Potrzeba takich oddelegowań i czas ich trwania są ustalane przez Sekretarza Generalnego/Wysokiego Przedstawiciela po konsultacji z dyrektorem Centrum.
3. Przepisy dotyczące oddelegowywania przyjmowane są przez zarząd na wniosek dyrektora.
4. Członkowie personelu mogą być w interesie Centrum oddelegowani na czas określony do objęcia stanowiska poza Centrum, zgodnie z przepisami dotyczącymi personelu Centrum.”;

8) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 20 a

Włączanie Komisji w prace Centrum

Komisja jest w pełni włączana w pracę Centrum. Centrum dokonuje niezbędnych ustaleń administracyjnych oraz ustanawia stosunki robocze z Komisją, mając na uwadze maksymalne zwiększenie synergii i unikanie niepotrzebnego powielania działań poprzez

wymianę specjalistycznej wiedzy i doradztwa w tych obszarach, w których działania Wspólnoty mają związek z misją Centrum oraz w których działania Centrum są istotne ze względu na działania Wspólnoty.”;

9) artykuł 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Sprawozdawczość

Do dnia 31 lipca 2011 r. Sekretarz Generalny/Wysoki Przedstawiciel przedstawia Radzie sprawozdanie z działalności Centrum, w miarę potrzeby wraz z odpowiednimi zaleceniami dotyczącymi jego dalszego rozwoju.”;

10) skreśla się art. 1 ust. 3, art. 9 ust. 1 zdanie drugie, art. 12 ust. 5 oraz art. 23 ust. 1, 2, 4, 5 i 6.

Artykuł 2

Niniejsze wspólne działanie wchodzi w życie z dniem jego przyjęcia.

Artykuł 3

Niniejsze wspólne działanie zostaje opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 21 grudnia 2006 r.

W imieniu Rady

J. KORKEAOJA

Przewodniczący
